

Zjevení Ježíše Krista – číslo osm

Zrození národa

Jeff Pippenger

2023-10-31

Poselství Půlnočního volání na počátku skončilo při zahájení vyšetřovacího soudu a poselství Půlnočního volání končí při zahájení výkonu soudu. Třetí běda islámu přináší soud nad Spojenými státy pro přijetí nedělního zákona a představuje pokračující a stupňující se soud nad celým světem za to, že pod tlakem občanské pronásledující moci, představované deseti králi, kteří smilnili s Jezábel, nevěstkou z Týru, přijali svůj vlastní nedělní zákon.

„Až se Amerika, země náboženské svobody, spojí s papežstvím v tom, aby znásilňovala svědomí a nutila lidi, aby ctili falešný sabat, budou lidé ve všech zemích celého světa vedeni k tomu, aby následovali jejího příkladu.“ Testimonies, svazek 6, s. 18.

Boj o nedělní zákon ve velkém sporu je tehdy plně rozpoután. Satan se pak zjevuje v osobě Krista.

„Výnosem, který bude vynucovat zavedení papežství v rozporu se zákonem Božím, se náš národ zcela odpojí od spravedlnosti. Až protestantismus vztáhne svou ruku přes propast, aby uchopil ruku římské moci, až se natáhne přes hlubinu, aby si podal ruku se spiritualismem, až pod vlivem tohoto trojího svazku naše země zavrhně každou zásadu své Ústavy jako protestantské a republikánské vlády a učiní opatření k šíření papežských lží a bludů, tehdy můžeme vědět, že nastal čas podivuhodného působení satana a že konec je blízko.“ Testimonies, svazek 5, 451.

Po národním odpadnutí následuje národní zkáza.

„Lid Spojených států byl lidem obdařeným zvláštní přízní; avšak až omezí náboženskou svobodu, vzdá se protestantismu a poskytne podporu papežství, míra jeho viny bude plná a v nebeských knihách bude zaznamenáno ‚národní odpadlictví‘. Výsledkem tohoto odpadlictví bude národní zkáza.“ Review and Herald, 2. května 1893.

Pošetilí laodicejští adventisté se spojují s papežskou mocí a jsou poraženi, zatímco druhé Kristovo stádo, které je dosud v Babylóně, uniká z ruky papežství.

Vejde také do překrásné země a mnohé země budou vyvráceny; avšak tito uniknou z jeho ruky: Edóm, Moáb a přední z synů Amónových. Daniel 11,41.

Islám náhle zasahuje Spojené státy, když sedmá polnice přináší soudní běda za prosazení nedělního zákona.

A viděl jsem a slyšel anděla letícího prostředkem nebe, jak volá mocným hlasem: Běda, běda, běda obyvatelům země pro ostatní zvuky polnice těch tří andělů, kteří ještě mají troubit! Zjevení 8,13.

Praporec, který představuje dva svědky ve Zjevení jedenácté kapitole, je pak Janem ve dvanácté kapitole Zjevení zobrazen jako žena oděná sluncem a prorocky vyličen symbolikou počátku a konce.

A ukázalo se na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, a měsíc pod jejíma nohama, a na její hlavě koruna z dvanácti hvězd. A jsouc těhotná, křičela v porodních bolestech a trápila se, aby porodila. I ukázalo se jiné znamení na nebi; a hle, veliký rudý drak, mající sedm hlav a deset rohů, a na svých hlavách sedm korun. A jeho ocas strhl třetinu nebeských hvězd a svrhl je na zem; a drak se postavil před ženu, která měla porodit, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí. I porodila syna, pacholíka, který má pásti všechny národy železnou berlou; a její dítě bylo vytrženo k Bohu a k jeho trůnu. Zjevení 12,1–5.

Stojí na měsíci a je oděna sluncem. Měsíc je odrazem slunce, a proto prorocky předobrazuje slunce. Dvanáct hvězd v její koruně představuje dvanáct kmenů starověkého Izraele na počátku starověkého Izraele, které předobrazují dvanáct učedníků na konci starověkého Izraele. Těchto dvanáct hvězd, které jsou dvanácti učedníky na konci starověkého Izraele, je zároveň dvanácti apoštolů na počátku novodobého Izraele. Proto předobrazují sto čtyřicet čtyři tisíc na konci novodobého Izraele, kteří jsou učedníky i apoštoly. Na počátku dějin, v nichž učedníci představují jak závěr starověkého Izraele, tak apoštolové počátek novodobého Izraele, byla žena, která je církví, těhotná s Kristem. On je „synáček“, který měl být po své smrti a vzkříšení vytržen k Bohu.

Žena tedy rovněž předobrazuje zrození sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří také vystupují do nebe poté, co jsou vzkříšeni z údolí smrti. Jakmile jsou v nebi, porodí také jiné dítě, které představuje jiné stádo vycházející z Babylóna při nedělním zákoně.

Dříve než pocítila porodní bolesti, porodila; dříve než na ni přišla bolest, byla vysvobozena synem. Kdo kdy slyšel něco takového? kdo kdy viděl něco podobného? Což může země zrodit v jednom dni? anebo může být národ zrozen najednou? neboť jakmile Sijón pocítil porodní bolesti, porodil své syny. Což přivádím k porodu, a nezpůsobím zrození? praví Hospodin. Což já, který působím zrození, uzavírám život? praví tvůj Bůh. Izajáš 66,7–9.

V době vlády šelmy ze země se národ zrodí náraz. Tím národem je sto čtyřicet čtyři tisíc, neboť jsou to ti, kdo dokonale odrážejí Kristův charakter. Jsou to ti, které předobrazuje „dítě mužského pohlaví“, Ježíš. Jsou Izaiášovým „dítětem mužského pohlaví“, které se narodí dříve, než žena začne rodit. Mrtvé suché kosti, nad nimiž se svět radoval, když byly zavražděny šelmou z bezedné propasti, budou potěšeny v Jeruzalémě a poté se budou radovat spolu se ženou, která porodí „dítě mužského pohlaví“. Jsou přivedeni na svět dříve, než ona začne rodit, a pak ona trpí porodními bolestmi a porodí své další „dětí“, když pohané poté odpoví na poselství třetího anděla jako plynoucí řeka, když se poselství přežene přes zemi jako přívalová vlna. Rodí se uprostřed veliké krize, která představuje její porodní bolesti. Žena ze Zjevení dvanácté kapitoly má v podstatě dvojčata. Prvorození jsou sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří jsou označeni jako prvotiny, a pohané jako veliké shromáždění letní žně.

Radujte se s Jeruzalémem a veselte se s ním všichni, kdo jej milujete; plesejte s ním radostí všichni, kdo nad ním truchlíte, abyste mohli sát a nasýtili se z prsou jeho útěchy, abyste mohli

pít a kochat se hojností jeho slávy. Neboť tak praví Hospodin: Hle, rozšířím k němu pokoj jako řeku a slávu národů jako rozvodněný potok; tehdy budete sít, budete nošeni na bocích a chováni na kolenou. Jako toho, koho utěšuje jeho matka, tak budu těšit vás; a v Jeruzalémě budete potěšeni. A když to uvidíte, vaše srdce se zaraduje a vaše kosti se rozkošatí jako bylina; a ruka Hospodinova se zjeví při jeho služebnících a jeho rozhořčení proti jeho nepřátelům. Izajáš 66,10–14.

Ti, kteří „naříkají“ nad Jeruzalémem, jsou ti, kdo vzdychají a volají nad ohavnostmi páchanými uprostřed něho a kteří byli zapečetěni; a jsou zapečetěni ještě před nedělním zákonem. Nyní se nacházíme v „závěrečném díle pro církev“, jímž jsou poslední okamžiky zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc.

„Pravý Boží lid, který má na srdci ducha díla Páně a záchranu duší, bude vždy pohlížet na hříchy v jeho pravé, hříšné povaze. Vždy bude stát na straně věrného a otevřeného jednání s hříchy, které Boží lid tak snadno obkličují. Zvláště v závěrečném díle pro církev, v době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří mají stát bez poskvrny před Božím trůnem, budou nejhluběji pociťovat nepravosti lidu, který se hlásí k Bohu. To je působivě znázorněno prorokovým obrazem posledního díla pod postavou mužů, z nichž každý měl v ruce zbraň k zabíjení. Jeden muž mezi nimi byl oděn v lněném rouchu a po boku měl písařský kalamář. ‚I řekl mu Hospodin: Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a udělej znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, které se dějí uprostřed něho.‘“ Testimonies, svazek 3, 266.

Ti, kdo „vzdychají a naříkají“, jsou zapečetěni dříve, než zhoubní andělé se zbraněmi k pobíjení projdou církví, která je představena jako Jeruzalém.

„Příkaz zní: ‚Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a udělej znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, jež se v jeho středu páchají.‘ Tito vzdychající a naříkající předkládali slova života; kárali, radili a napomínali. Někteří z těch, kdo zneuctvovali Boha, činili pokání a pokořili svá srdce před ním. Avšak Hospodinova sláva od Izraele odstoupila; ačkoli mnozí nadále zachovávali formy náboženství, scházela jim jeho moc i přítomnost.

„V době, kdy jeho hněv vyjde v soudech, budou tito pokorní, oddaní následovníci Krista odlišení od ostatního světa svým duševním soužením, které se projevuje naříkáním a pláčem, napomínáním a varováním. Zatímco se jiní snaží přehodit plášť přes existující zlo a omlouvat velikou bezbožnost, jež všude převládá, ti, kdo mají horlivost pro Boží čest a lásku k duším, nebudou mlčet, aby si získali přízeň kohokoli. Jejich spravedlivé duše jsou den co den sužovány bezbožnými skutky a řečí nespravedlivých. Nemají moc zastavit valící se příval nepravosti, a proto jsou naplněni zármutkem a úzkostí. Truchlí před Bohem, když vidí, že náboženství je znevažováno právě v domovech těch, kdo obdrželi veliké světlo. Naříkají a pokořují své duše, protože v církvi je pýcha, lakomství, sobectví a podvod téměř každého druhu. Duch Boží, který podněcuje k napomínání, je pošlapáván, zatímco služebníci satana triumfují. Bůh je zneuctíván, pravda je zbavována své moci.“

„Ti, kdo nepocítují zármutek nad svým vlastním duchovním úpadkem ani nenaříkají nad hříchy druhých, budou ponecháni bez Boží pečeti. Pán pověřuje své posly, muže se zločinnými zbraněmi v rukou: „Jděte za ním městem a bijte; vaše oko ať nešetří a nemějte slitování; úplně pobijte staré i mladé, panny i malé děti i ženy; ale nepřibližujte se k žádnému člověku, na němž je znamení; a začněte od Mé svatyně.“ I začali od starců, kteří byli před domem.“

„Zde vidíme, že církev — svatyně Páně — byla první, která pocítila úder Božího hněvu. Staří muži, ti, jimž Bůh dal veliké světlo a kteří stáli jako strážci duchovních zájmů lidu, zradili svou důvěru. Zaujali stanovisko, že nemusíme očekávat zázraky a zjevné projevy Boží moci jako v dřívějších dnech. Doby se změnily. Tato slova posilují jejich nevíru a oni říkají: Pán neučiní nic dobrého ani nic zlého. Je příliš milosrdný, než aby navštívil svůj lid soudem. Tak je „Pokoj a bezpečnost“ voláním mužů, kteří už nikdy nepozvednou svůj hlas jako polníci, aby ukázali Božímu lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy. Tito nemí psi, kteří nechtěli štěkat, jsou těmi, kdo pocítují spravedlivou pomstu uraženého Boha. Muži, panny i malé děti hynou všichni spolu.“ Testimonies, svazek 5, 210, 211.

Čtyřicátá kapitola Izajáše začíná užitím symboliky zdvojení, které je prorockým označením poselství Půlnočního volání, jež je druhým poselstvím, které se spojuje s poselstvím o pádu Babylóna. Pád Babylóna je při svém prorockém vyjádření zdvojen. Znění onoho výroku je: „Padl Babylón, padl.“

A následoval jiný anděl, který říkal: Padl, padl Babylon, to veliké město, protože napájel všechny národy vínem hněvu svého smilstva. Zjevení 14,8.

Existují dva biblické pády doslovného Babylóna a dva biblické pády duchovního Babylóna. Společně představují čtyři historická svědectví, která určují prorocké charakteristiky pádu Babylóna.

I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl Babylon veliký a stal se příbytkem démonů, peleší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a odporného ptáka. Zjevení 18,2.

Doslovný Babylón padl jako Bábel v době Nimroda a doslovný Babylón padl také v době Belšasara. Duchovní Babylón padl roku 1798 a jeho konečný pád je v Písmu opakovaně znázorněn. Z tohoto důvodu poselství o pádu Babylóna obsahuje prorockou symboliku zdvojení. S pádem Babylóna je spojeno zdvojení, avšak existují také dva další hlavní prorocké důvody pro jev zdvojení.

Druhým důvodem je, že jako poselství představuje poselství, k němuž je připojeno druhé poselství. Představuje dvě poselství. S významem a strukturou poselství druhého anděla jsou spojeny i jiné důležité pravdy, avšak my pouze upozorňujeme na to, že Izajášovo závěrečné prorocké vyprávění, které začíná ve čtyřicáté kapitole, začíná zdvojením symbolu Utěšitele, kterého Kristus slíbil poskytnout svému lidu, zatímco prodléval v nebeské svatyni.

„Potěšujte, potěšujte můj lid, praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzalému a volejte k němu, že jeho bojování se naplnilo, že jeho nepravost je odpuštěna; neboť z Hospodinovy ruky přijal dvojnásobek za všechny své hříchy.“ Izajáš 40,1.2

V celé Bibli není žádné jiné místo, které by hovořilo specifičtěji o prvku Kristova charakteru jako Alfy a Omegy než oddíl od čtyřicáté kapitoly Izajáše až do konce knihy. Jako Alfa a Omega Kristus klade na tento oddíl podpis svého jména jako Alfa a Omega, neboť když se dostanete na konec Izajáše, znovu se tam odvolává na Utěšitele, neboť Kristus je Slovo a On je počátek i konec.

Takto praví Hospodin: Nebe je můj trůn a země podnož mých nohou. Kdepak je ten dům, který mi chcete vystavět? A kde je místo mého odpočinutí? Vždyť to všechno učinila má ruka, a tak to všechno povstalo, praví Hospodin. Avšak k tomu vzhlednu, k tomu, kdo je chudý a zkroušeného ducha a třese se před mým slovem. Kdo zabíjí býka, je jako ten, kdo zabíjí člověka; kdo obětuje beránka, jako ten, kdo láme psovi vaz; kdo přináší obětní dar, jako ten, kdo obětuje vepřovou krev; kdo pálí kadidlo, jako ten, kdo dobrořečí modle. Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše má zalíbení ve svých ohavnostech. I já si zvolím jejich bludy a uvedu na ně to, čeho se děsí; protože když jsem volal, nikdo neodpovídal, když jsem mluvil, neposlouchali, nýbrž činili to, co je zlé v mých očích, a volili si to, v čem jsem neměl zalíbení. Izajáš 66,1–4.

Vyvstává otázka, jaký dům Boží lid pro Něho vystavěl. Vztyčili Petrovu duchovní stavbu, anebo synagogu satanovu? Bůh ukazuje, že dům, který vybudoval On, se skládá z těch, kdo jsou „chudí a zkroušeného ducha“, a z těch, kdo se „třesou před“ Jeho „slovem“. Ty, kdo se třesou před Jeho slovem, staví do protikladu k jiné třídě, která přináší nečisté oběti a zvolila si vlastní cestu. Ti z této třídy, kteří přinášejí nečisté oběti, shledají, jako tomu bylo u Židů, že jejich dům jim bude zanechán pustý.

Všichni proroci hovoří o konci světa, a toto je znázornění rozdílu mezi moudrými, kteří se třesou před Jeho slovem, a pošetilými, kteří Bohu obětují ohavnosti, ohavnosti, v nichž má jejich duše zalíbení. Z tohoto důvodu Bůh vyvolí bludy pro pošetilé laodikejské panny, což je ten blud, o němž apoštol Pavel uvádí, že přichází za to, že přijaly „lež“.

„Lež“ je v dějinách adventismu specifickým symbolem; stavitelé ji přijali roku 1863 a v průběhu adventních dějin na ní dále stavěli. Byla to lež, která vytvořila falešný základ, a tehdy tam začali vztyčovat padělaný falešný chrám. Jejich dílo napodobování pravého chrámu pokračuje až do „posledních dnů“. Izajáš zasazuje kontext šedesáté šesté kapitoly do oddělení moudrých a pošetilých panen. Izajáš označuje prorocké dějiny, které vyznačil v prvním verši čtyřicáté kapitoly Izajáše, když Kristus zaslíbil, že pošle Utěšitele tři a půl symbolického dne po zklamání z 18. července 2020.

Slyšte slovo Hospodinovo, vy, kteří se třesete při jeho slově: Vaši bratři, kteří vás nenáviděli a kteří vás vyloučili pro mé jméno, říkali: „Ať je Hospodin oslaven!“ Ale on se ukáže k vaší radosti a oni budou zahanbeni. Hlas hluku z města, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, který odplácí svým nepřátelům. Izajáš 66,5.6.

Od roku 1798 do roku 1844 Pán v hnutí mileritů vystavěl duchovní chrám, do něhož roku 1844 jako posel smlouvy náhle přišel. Pán vystavuje duchovní chrám v hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, aby mohl náhle přijít a vstoupit s tím chrámem ve smlouvu. Petr ve své první epištole, ve druhé kapitole, nazývá tento chrám „duchovním domem“. Ti, kdo „slyší slovo Hospodinovo“, jsou těmi,

o nichž Jan ve Zjevení mluví, když říká, že ti, kdo slyší, jsou „blahoslavení“. Oni jsou korouhví, neboť korouhev se skládá z „vyhnanců Izraele“. Pošetilí laodicejští budou zahanbeni, až se Pán oslaví ve filadelfských, kteří se třesou před Jeho Slovem, a Jeho Slovo je „pravda“.

Tři hlasy, které jsou slyšet během období, kdy jsou moudří a pošetilí oddělováni od ostatní třídy, přicházejí „z města“, „z chrámu“ a „od Hospodina, který odplácí“. První „hlas“ z města je „hlas hluku“ a onen „hluk“ je příchodem Utěšitele, který přichází náhle.

Když pak nastal den Letnic, byli všichni jednomyslně spolu na jednom místě. A náhle se ozval z nebe hukot, jako když se žene prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. I ukázaly se jim rozdělené jazyky jakoby z ohně, a spočinul na každém z nich. Skutky 2,1–3.

Slovo přeložené jako „zvuk“ ve Skutcích, kapitole druhé, verši druhém, znamená „hluk“ a „zvěst“. „Zvěst“ je proroctví. „Zvuk“ či „hluk“, který přichází „z města“, je znázorněn „mocným větrem“. „Hlas hluku z města“ je „zvěstí“ neboli prorockým poselstvím islámu, které označuje příchod Utěšitele do údolí suchých kostí, jež byly pobity „na ulici toho velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán.“

Ve čtyřicáté kapitole Izajáše se „hlas“, který měl připravit cestu pro „posla smlouvy“, ptal, jaké poselství má „volat“. Bylo mu řečeno, aby „volal“ poselství islámu. Ve Skutcích byl „zvuk“, který naplnil Petrovo duchovní „domácnost“, „hukot prudkého víchru“, který v Ezechieli třicet sedm přicházel ze čtyř větrů islámu.

Hlas hluku z města, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, který odplácí svým nepřátelům. Izajáš 66,6.

Z ulice, kde byl ukřižován náš Pán, utěšitel nejprve sděluje „hlasu“ toho, který volá na poušti, jaké má být poselství. Poté mohutné vojsko, jímž je chrám, který byl vybudován, jak bylo předobrazeno v počátečním hnutí od roku 1798 do roku 1844, zesiluje volání. Pohyb mohutného vojska, když hlásá volání islámu, vede ke třetímu „hlasu“, jenž označuje Boží hlas soudu nad Spojenými státy za přijetí nedělního zákona. Tam Pán vykonává odplatu. Tyto tři hlasy jsou uspořádány v rámci struktury skrytých dějin sedmi hromů, které představují počáteční, prostřední a závěrečné písmeno hebrejského slova, jež bylo stvořeno Podivuhodným Lingvistou a překládá se jako „pravda“. To si člověk nemůže vymyslet!

V souladu s prorockými dějinami, které jsme sledovali, se Izajáš poté obrací k zrození národa.

Dříve než pocítila porodní bolesti, porodila; dříve než na ni přišla bolest, zrodila syna. Kdo kdy slyšel o takové věci? kdo kdy viděl něco takového? Cožpak se zrodí země v jediném dni? anebo se národ narodí najednou? Neboť jakmile Sion pocítil porodní bolesti, zrodil své syny. Což já přivedu k porodu, a nedám porodit? praví Hospodin. Což já, který dávám rodit, zavru lůno? praví tvůj Bůh. Izaiáš 66,7–9.

Národ, který se zrodí dříve, než žena začne rodit, byl nedávno na ulici, mrtv a suchý, zatímco celý svět se radoval z jeho stavu. Když se však ti dva svědkové postavili na nohy, ti, kteří se radovali z jejich smrti, se zalekli. Jakmile mrtvá, suchá, pobitá těla povstanou jako národ, všichni, kdo milují

Jeruzalém, se pak budou radovat s ním. K těm, kdo milují Jeruzalém, patří nejen národ sto čtyřiceti čtyř tisíc, ale také jiné Boží stádo, které je tehdy vyvoláváno z Babylóna. Vzkříšení ze zklamání z 18. července 2020 je uskutečněno příchodem Utěšitele, který způsobí, že mrtvé suché „kosti“ „rozkvetou jako bylina“.

Radujte se s Jeruzalémem a veselte se s ním, všichni, kdo jej milujete; jásejte s ním radostí, všichni, kdo nad ním truchlíte, abyste sály a nasýtily se z prsů jeho potěšení, abyste vysály mléko a těšily se z hojnosti jeho slávy. Neboť toto praví Hospodin: Aj, rozprostřu k němu pokoj jako řeku a slávu pronárodů jako rozvodněný potok; tehdy budete sít, budete nošeni na boku a chováni na kolenou. Jako když někoho utěšuje jeho matka, tak vás budu těšit já; a v Jeruzalémě budete potěšeni. A když to uvidíte, vaše srdce se bude radovat a vaše kosti se zazelenají jako bylina; a ruka Hospodinova bude známa při jeho služebnících a jeho rozhořčení při jeho nepřátelích. Izajáš 66,10–14.

Alfa i Omega umisťuje závěr Izajášova posledního vyprávění právě tam, kde na počátku začalo, totiž k označení příchodu Utěšitele. A jako je tomu vždy u každého poselství, které představuje Eliášovo poselství, je zasazeno do kontextu, v němž Hospodin raní zemi kletbou.

Neboť, aj, Hospodin přijde s ohněm a se svými vozy jako vichřice, aby vykonal svůj hněv v prchlivosti a své pokárání v plamenech ohně. Neboť ohněm a svým mečem bude Hospodin soudit veškeré tělo, a pobitých od Hospodina bude mnoho. Ti, kdo se posvěcují a očišťují v zahradách za jedním stromem uprostřed, jedíce vepřové maso, ohavnost i myš, budou spolu stráveni, praví Hospodin. Neboť znám jejich skutky i jejich myšlenky: přijde čas, kdy shromáždím všechny národy a jazyky; i přijdou a uzří mou slávu. Izajáš 66,15–18.

Pošetili laodicejští adventisté, kteří stojí za „stromem“ poznání dobrého a zlého, jenž je „uprostřed“ „zahrady“ Edenu, vyznávají, že se posvěcují a očišťují, zatímco ve skutečnosti pojdají nečistá učení Babylóna a skrývají se, jako se skrývali Adam a Eva, kvůli hříchům, jež milovali příliš, než aby se jich vzdali. Budou stráveni spolu se všemi ostatními národy. Jsou postaveni do protikladu k moudrým, kteří budou „znamením“. „Znamení“ je „praporec“, který představuje sobotu, jež je znamením Hospodina, tvého Boha, které skutečně posvěcuje Jeho lid.

Proto budou synové Izraelovi zachovávat sobotu, aby ji slavili po všechna svá pokolení jako věčnou smlouvu. Je to znamení mezi mnou a syny Izraelovými navěky; neboť v šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, a dne sedmého odpočinul a pookřál. Exodus 31,16.17.

Moudří se neskrývají za stromem vyznání; jsou pozvednuti jako korouhev a ve závěrečných scénách velkého sporu zjevují Boží slávu. Jeho sláva je Jeho charakter a prvek Jeho charakteru, který světu představují, je Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední, což je vyjádřeno jako „Pravda“.

A postavím mezi nimi znamení a ty z nich, kteří uniknou, pošlu k národům, do Taršíše, Púlu a Lúdu, kteří natahují luk, do Túbalu a Jávanu, na vzdálené ostrovy, které neslyšely o mé pověsti ani neviděly mou slávu; a budou zvěstovat mou slávu mezi pohany. A přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako obětní dar Hospodinu, na koních, na vozech, v nosítkách, na mezcích a na rychlých zvířatech, na mou svatou horu do Jeruzaléma, praví Hospodin, jako

synové Izraele přinášejí obětní dar v čisté nádobě do Hospodinova domu. A také si z nich vezmu kněze a lévijce, praví Hospodin. Neboť jako nová nebesa a nová země, které učiním, zůstanou přede mnou, praví Hospodin, tak zůstane i vaše potomstvo a vaše jméno. A stane se, že od novoluní k novoluní a od soboty k sobotě bude přicházet veškeré tělo, aby se mi klanělo, praví Hospodin. A vyjdou a budou hledět na mrtvá těla mužů, kteří se proti mně provinili; neboť jejich červ nezemře a jejich oheň neuhasne; a budou ohavností pro veškeré tělo. Izajáš 66:16–24.

Závěrečné Izajášovo prorocké vyprávění začíná příchodem Utěšitele v červenci roku 2023 a vyprávění končí právě tam, kde začalo. Přichází ve skrytých dějinách sedmi hromů, které jsou odpečetěny těsně před uzavřením doby milosti. Ztotožňuje opakování milleritského hnutí na počátku s dějinami hnutí jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc na konci. Představuje poselství kletby, které doprovází Eliášovo poselství, jako poselství prorockého díla islámu, jenž rozhněvává národy, když jej Pán používá k tomu, aby přivedl soud „nejprve“ na Spojené státy kvůli nedělnímu zákonu a „nakonec“ na celý svět pro tutéž vzpouru.

V příštím článku budeme pokračovat v našem rozboru posledního Izajášova vyprávění.